

femtusen gjess - gås jakt på fosen

Det er september måned. Et år er godt siden jeg sist hadde noen fantastiske jakt dager på Fosen. Dagen var kommet for en ny tur. Regnværet og vinden som hadde ligget tungt over Trøndelag den siste uken så ut til å gi seg. I sørvest var det blå himmel, samtidig ble det rapport fra Fosen om mye fugl, hele 5000 gjess var telt for noen dager siden.

EINAR OSNES

Jeg pakket utstyr og hund i bilen og satte kursen mot ferjeleiet 1.5 time unna.. Været ble bare bedre og bedre, kanskje skulle vi oppleve like fantastiske dager på Fosen i år som i fjor.

Nå ja, hvor lenge var Adam i paradiset, ikke lenge om han var like heldig som meg. På vei over fjorden mørknet det brått til. Tunge, mørke skyer dukket opp i horisonten og med ett forsvant dagslyset. En fantastisk opplevelse dette, å se der himmel og hav møtes, en trolsk stemning, selv om jeg fort kom til å tenke på hvordan kveldens jakt skulle bli.

Nå ja, etter en halvtimes tid møtte jeg Tove Rigmor, en danske og en norsk jeger vi skulle jakte sammen med denne kvelden. Været var slett ikke verst, selv om det blåste litt og en og annen regndråpe nådde bakken. Vi rigget på oss kamuflasjeklær og inntok våre plasser. Nå var vi endelig i gang. Denne kvelden ble det mye venting. De 5000 gjessene som var telt noen dager i forveien var i hvert fall ikke der vi var. Etter 3-4 timer ga vi opp og satset på bedre resultat neste dag.

Ut over kvelden ble været verre, nå både blåste og regnet det. Hvordan ville det bli i morgen?

Klokken 5 neste morgen var det bare å stå opp. Kaffe ble kokt og matpakke ble smurt. Været utenfor var ufyselig. I dag skulle jeg jakte sammen med labradorfolket Anne og Kjell Koteng samt et par svenske hundevenner. Etter en kort kjøretur på mørke, smale grusveier havnet vi på et "øde" sted ved en nedlagt kystradiostasjon. Her i fra skulle vi gå 10 minutter for å innta våre posisjoner. Vi trodde vi var tidlig ute, men andre jegere hadde allerede funnet "sine" plasser. Det var vått, utrolig vått. Stedene vi skulle slå oss ned på fløt i vann og nordvesten rev tak i oss. På grunn av støyen fra klærne var det umulig å høre gåsa. Det var bortimot umulig å komme seg i skjul. Etter 1,5 time trakk vi oss til bake. Odin og Tor fikk overta arenaen. Vi satset på bedre vær til kvelds.

Og det ble bedre vær. Anne og Kjell hadde funnet et nytt område. Vi gikk over en nyslått åker ned mot sjøkanten. Vi kunne nok fortsatt kjenne at været rusket i oss over dikekanten, men

det var oppholds. Og det var gjess i lufta.

Jeg hadde med meg vår 3 år gamle golden, Bringbacks Famous Martin som for første gang var med på praktisk jakt. Alltid spennende å se hvordan unge hunder takler nye situasjoner. Spesielt om en fuglesituasjon oppstår. Hunden plasserte jeg løs under en busk og et par meter unna fant jeg fin kamuflasje. Hunden la seg ned og var kanskje(?) like spent som meg på hva som skulle skje. Vi så en del gjess på himmelen, men ville de komme vår vei?

"Naboene" fyrte av et par skudd, men ingen gjess falt. Martin registrerte skuddene, men holdt seg rolig på plass. Ikke noe uønsket stress her, bare korrekt oppmerksomhet før han igjen la seg ned.

Plutselig hører jeg gjess bak meg, en flokk på kanskje 10 fugl nærmer seg. Spenningen stiger. Er jeg kamuflert tilstrekkelig? De kommer nærmere. I det de er på skuddhold dreier de av, men en av gjessene har jeg øyekontakt med. Pang!, gåsa faller i bakken. Jeg prøver å få en til, men er ikke nøyaktig nok og bommer.

Hvor ble gåsa av? Jeg registrerte bare at gåsa falt, men ikke nøyaktig hvor. Det er da det er greit å ha med hund. Martin kalles fram og jeg peker i ønsket retning. Han skjønner hvilket oppdrag som venter og finner raskt fuglen. Vil han apportere sitt første varme vilt? Spennende..... Han går beslutsomt ut i kanalen og tar et godt tak om gåsa, som om han ikke har gjort annet i sitt liv. Rett hjem til en stolt far for en perfekt levering. Det er bare herlig!!!

Jakten fortsetter noen timer til, men flere gjess lar seg ikke lure. Kvelden avsluttes med et herlig måltid hjemme hos Anne og Kjell. I tillegg til våre svenske venner dukker opp andre kjente hundefolk fra avdeling Fosen.

Neste dag er det på nytt opp kl. 05.00. Det omtalte været ser ut til å bli bedre. Horisonten er rød og det er mindre med vind. Lokkefuglene som har vært med oss i to dager blir satt ut på nytt. Fra stranda (fredet område) hvor gåsa hviler er det et

voldsomt leven. Ingen tvil om at det er gås i nærheten. Gåsa er ingen dum fugl og vet utmerket godt hvor den kan legge trekkruta uten å bli utsatt for jegernes skudd. Vi ser flokk etter flokk komme og gå i den trygge korridoren uten at det ser ut til at noen tenker seg til vår åker.

Etter et par timer ber jeg Martin ligge igjen under treet mens jeg tar en snartur opp i bilen.

Da skjer det.....selvfølgelig. En stor flokk går inn for landing litt bortenfor lokkefuglene våre, utenfor skuddhold for Tove Rigmor. Jeg smyger meg nedover i det en ny flokk kommer. Jeg legger meg på bakken i håp om at de passerer meg på vei forbi haglmunningen til Tove Rigmor. Lysten til å skyte er der, men jeg føler at jeg ikke er i balanse. Dumt å ødelegge for makkeren om hun skulle få en sjanse. Dette er også en del av jakta. Det skal ikke skytes for enhver pris. Bare naturoplevelsen av at en flokk gjess henger over deg er verdt både regn og iskald vind.

Det ble bare ei gås denne helga.

Som sagt var det 5000 gjess i området og vi var 7 jegere. Vi lurte bare ei gås, de 4999 andre lurte oss. Var det noen som sa, dum som ei gås?

Over: Jeger, hund og fangst

Venstre: Martin ligger tålmodig i skjul

Martin stolt på vei inn til sin fører med gåsa